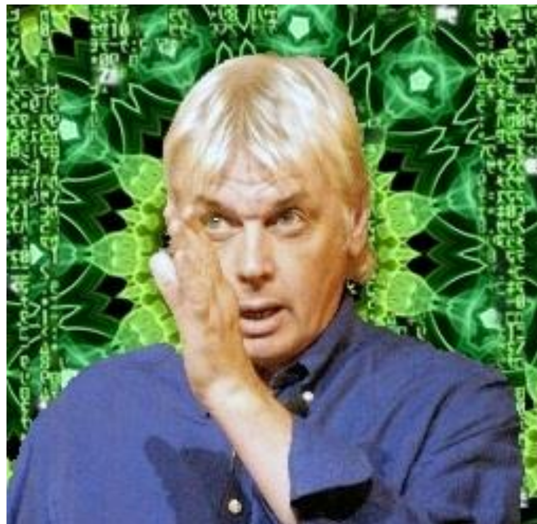
FIII ZEILOR

David Icke

Programul de încrucişare genetică al reptilienilor a început prin crearea unui hibrid Anunnaki - uman (Adam), acum 200.000 - 300.000 de ani. Personal, am convingerea că au existat şi alte rase extraterestre care au făcut experimente de încrucişare genetică cu oamenii, dând naştere marilor profeţi, precum şi altor fiinţe excepţionale, dar mă voi concentra în continuare exclusiv asupra experimentelor grupului reptilian, singurul interesat să controleze şi să manipuleze destinul oamenilor. Evident, cu cât ne îndepărtăm în timp, cu atât mai greu devine procesul de stabilire a faptelor reale, dar există suficiente dovezi care confirmă ceea ce s-a întâmplat în acele vremuri. Cu cât analizez mai mult această poveste, cu atât mai limpede îmi devine faptul că reptilienii au repetat pe pământ ceea ce au făcut iniţial pe Marte. Ei s-au infiltrat în rândul populaţiei planetei prin încrucişări genetice, după care au preluat puterea. Am convingerea că atunci când au venit pe pământ, marţienii albi aveau deja linii genealogice mixte (reptiliene/ariene). Una din principalele locaţii în care s-au stabilit Anunnaki şi marţienii (sau arienii), în special în timpul şi imediat după cataclismul generat pe Venus în jurul anului 4800 î.Ch., au fost munţii din Turcia, Kurdistan şi Iran. Acestea au fost locurile din care au invadat ei pământul după retragerea apelor. Ei sunt cei care au creat civilizaţiile avansate, care au apărut „instantaneu" în câmpiile Sumerului, Egiptului, Babilonului şi în Valea Indului. Unul din centrele cele mai importante ale reptilienilor Anunnaki pare să fi fost situat în Munţii Caucaz, locaţie care va apărea în mod repetat în povestea noastră. Am bănuiala că în această regiune s-a desfăşurat un program masiv de încrucişare genetică, probabil subteran, în urma căruia a rezultat un număr mare de copii cu sânge mixt. Una din caracteristicile particulare ale acestei regiuni este numărul foarte mare de oameni cu Rh negativ (adică cu sânge rhesus negativ). De multe ori, copiii care au Rh negativ se învineţesc (albăstresc) imediat după naştere. De aici provine originea expresiei "cu sânge albastru" atribuită regalităţii şi aristocraţiei. Există o speculaţie care spune că sângele „albastru" (cu Rh negativ) atestă sorgintea marţiană, spre deosebire de sângele cu Rh pozitiv, care atestă o origine terestră. Majoritatea oamenilor care au Rh negativ sunt cei de rasă albă.

După toate aparenţele, genele draconienilor albinoşi "de viţă regală" au fost folosite pentru a crea liniile genealogice hibride ale monarhilor care au guvernat lumea din acele timpuri străvechi şi până astăzi. Aceştia erau semizeii de care vorbeau legendele antice, iar rolul lor era de a guverna lumea şi de a împlini Agenda stăpânilor lor reptilieni. Un lucru este cert: deşi Anunnaki s-au încrucişat cu multe rase terestre, rasa albă a rămas principalul vehicul pentru preluarea controlului asupra planetei, iar

draconienii din vârful ierarhiei sunt albinoşi. Nu este de mirare că multe din creaţiile lor hibride au avut parul blond şi ochii albaştri. O schimbare majoră pare să se fi produs la scurt timp după cataclismele provocate de Venus, căci în timp ce cultura Ubaid (6000-5000 î.Ch.), care a trăit pe teritoriul Irakului de astăzi, adora zei care aveau forme de şopârle, sumerienii (5000-4000 î.Ch.), care au trăit în aceeaşi regiune, aveau deja zei cu forme umane. Cu siguranţă, există o legătură între această schimbare şi programul de încrucişare genetică din Munţii Caucaz. Elita hibrizilor Anunnaki-oameni a fost descrisă de sumerieni şi există numeroase alte relatări despre încrucişările extratereştrilor cu oameni, respectiv ale „zeilor" sau „oamenilor veniţi din cer" cu oamenii. Chiar în Biblie, există în Geneza un pasaj faimos care spune: "Când numărul oamenilor de pe pământ a început să crească şi lor li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase şi s-au căsătorit cu cele pe care le doreau. Nefilimii au trăit pe pământ în acele zile, dar şi după aceea, când Fiii lui Dumnezeu s-au dus la fiicele oamenilor şi au avut copii cu ele. Aceştia au fost eroii din vechime, a căror faimă s-a păstrat până astăzi" (Geneza 6:1-4).

În viziunea lui Zecharia Sitchin, cuvântul nefilim s-ar traduce prin „cei care au coborât", în timp ce alţii îl traduc prin „cei căzuţi". La fel, cuvântul „faimă" din acest pasaj al Genezei a fost tradus din cuvântul sumerian shem. Traducătorii Bibliei l-au asociat cu ideea de „nume" sau „renume", dar Sitchin afirmă că adevărata semnificaţie a cuvântului shemeste aceea de „vehicul din cer". El susţine că provine de la rădăcina shu-mu, care înseamnă „cel care este un MU", iar MU înseamnă navă spaţială. În acest caz, „eroii faimoşi" devin „oamenii care au coborât din vehiculele lor spaţiale". Ei sunt cei care s-au încrucişat cu femeile pământene. După părarea mea, acest pasaj din Geneza biblică descrie încrucişarea dintre extratereştri sau intratereştri şi oameni, în urma căreia au rezultat hibrizii reptilo-umani. Expresia „Fiii lui Dumnezeu" provine din ebraicul bene-ha-elohim, a cărei traducere exactă este „fiii zeilor". Primele progenituri ale acestor experienţe genetice au fost uriaşii de care vorbesc legendele şi există numeroase relatări în toată lumea despre apariţia acestor hibrizi. Practic, nu există rasă sau continent pe care să nu găsim o legendă despre uriaşi. Biblicul Goliat ar putea fi el însuşi un simbol al acestor oameni. Indienii americani au numeroase legende despre „poporul din stele" venit din ceruri pentru a se încrucişa cu femeile umane, iar Alex Christopher susţine că un numitor comun al tuturor răpirilor efectuate de reptilieni în Statele Unite este că oamenii răpiţi au legătură de sânge cu indienii americani. Vă reamintesc că indienii hopi afirmă că au venit la suprafaţa pământului de undeva din adâncuri. Există un text etiopian cu o vechime de câteva mii de ani, intitulat Kebra Nagast (Nagas erau „zeii-şerpi" ai indienilor din India, capabili să îşi schimbe forma la comandă), în care se vorbeşte deschis de marimba uriaşă a copiilor născuţi în urma încrucişării genetice dintre oameni şi zei. Textul povesteşte cum: „… fiicele lui Cain, care le-au conceput îngerilor (extratereştrilor) copii gigantici, nu i-au putut naşte pe aceştia, aşa că au murit". Pasajul continuă, descriind naşterea prin operaţii de cezariană a unora dintre aceşti copii: „… după ce au spintecat burţile mamelor, aceştia au putut fi traşi de cordonul ombilical". Străvechiul text ebraic Cartea lui Noe şi urmarea sa, Cartea lui Enoch, descriu naşterea stranie a unui copil neuman, care va deveni mai târziu Noe, celebrul om care a supravieţuit Marelui Potop. Relatarea acestei poveşti apare şi în Manuscrisele de la Marea Moartă, care au aparţinut comunităţii eseniene. Acesta a trăit în Palestina acum 2000 de ani, iar textele confirmă numeroase fragmente din Cartea lui Enoch. Copilul ciudat de care vorbesc aceste texte era fiul lui Lameh. El este descris ca o fiinţă neumană, care semăna mai mult cu „copiii îngerilor din ceruri". Noe, copilul lui Lameh, avea pielea albă şi părul blond, iar ochii săi umpleau întreaga casă cu o „strălucire aidoma soarelui".

Descrierea unor fiinţe cu părul blond şi ochii albaştri, care luminau că nişte lasere, corespunde misterioşilor „zei" care au apărut în toate culturile lumii. Lameh a întrebat-o pe soţia sa cine este tatăl copilului: "Ascultă, m-am gândit în sinea mea că această concepţie s-a datorat Privitorilor şi Celor Sfinţi… precum şi Nefilimilor… iar inima mea se simte tulburată din cauza acestui copil".

În Shahnemeh sau Cartea Regilor, legendara istorie a Iranului scrisă de poetul arab Firdowsi şi încheiată în anul 1010, acesta descrie naşterea unui copil pe nume Zal, fiul unei rege numit Sam. La fel ca în cazul lui Lameh, regele este îngrozit de înfăţişarea nepământeană a copilului, care avea un corp foarte mare, „strălucitor ca argintul”, cu părul alb ca al unui bătrân, “ca zăpada”, şi cu o faţă strălucitoare ca soarele. Sam îşi numeşte fiul „copil demoniac”, adică un copil al daeva-silor (Privitorilor). La fel ca şi Patriarhii din Vechiul Testament, iranienii aveau o aversiune faţă de copiii extrem de albi. şi cine sunt fiinţele cele mai albe între toate, chiar albinoase? Rasa regală a draconienilor. Iată cum îl descrie pe Zal textul Shahnemeh: “Nici o fiinţă umană de pe acest pământ nu ar fi putut da naştere unui asemenea monstru. Trebuie să fie din rasa demonilor, deşi are formă şi faţă de om. Chiar dacă nu este un demon, pare totuşi un animal prezentat la circ”.

Mai târziu, Zal s-a însurat cu o prinţesă străină, pe nume Rudabeh, fiica lui Mehrab, regele din Karbul şi descendent al regelui-şarpe Zahhak, despre care se spune că a domnit în Iran o mie de ani. Rudabeh aparţinea în mod evident unei rase reptiliene şi este descrisă ca fiind înaltă ca un copac, cu pielea ca fildeşul. Altfel spus, avea trăsăturile caracteristice ale urmaşilor umani ai Privitorilor. Asemenea descrieri ale regilor Iranului şi ale altor monarhi din Orientul Apropiat sunt foarte numeroase, la fel ca şi compararea lor cu copacii, din cauza înălţimii extreme. S-ar părea că nu te puteai califica pentru a fi rege decât dacă aveai caracteristicile fizice ale Nefilimilor sau ale Privitorilor. Fără nici o îndoială, de aici se trage „dreptul divin al regilor de a guverna”, în virtutea sângelui lor regal, sistem care a continuat mai târziu şi în Europa. Chiar şi titlul britanic de nobleţe „Sir”, conferit de regii Angliei unor supuşi aleşi de ei, provine de la o zeiţă-şarpe din vechime numită chiar Sir, care se înrudea cu zeiţa Anunnaki Ninlil sau Ninkharsag, descrisă în Tăbliţele Sumeriene. Soţul acesteia, Enlil, era supranumit şarpele Splendid cu Ochi Strălucitori. Fratele său, Enki, era cunoscut şi el ca om-şarpe şi avea drept emblemă doi şerpi înlănţuiţi, simbolul „centrului său spiritual” de la Eridu, dar şi al profesiei medicale moderne, cunoscut sub numele de caduceu. Această informaţie provine din traducerea făcută de Zecharia Sitchin Tăbliţelor Sumeriene şi publicată în cărţile sale. Cu atât mai uimitoare mi se pare afirmaţia ulterioară a lui Sitchin, cum că nu există nici o dovadă care să ateste existenţa unei rase a şerpilor, pe care mi-a transmis-o personal, sfătuindu-mă totodată să renunţ la cercetările mele în acest domeniu. Ideea că dovezile ar lipsi este de-a dreptul aiuritoare. Ce l-o fi determinat oare pe Sitchin să-mi spună aşa ceva? Se pare că se temea să nu ajung prea departe cu cercetările mele. Personal, nu am nici cea mai mică îndoiala că Anunnaki şi Privitorii se referă la aceeaşi rasă reptiliană – „şerpii cu ochi strălucitori” de care vorbesc Christian şi Barbara O’Brien în lucrarea lor, Geniul celor puţini.

Autorul şi cercetătorul Andrew Collins afirmă că deţine o figurină din bronz care înfăţişează unul din zeii canaaniţi (o populaţie care a trăit în jurul anului 2000 î.Ch.). Aceasta are un gât şerpuitor şi un cap în forma glugii unei cobre, care se termină cu un cap de şarpe. De-a lungul miilor de ani care au trecut de la crearea acestor linii genealogice hibride, membrii acestora s-au integrat din ce în ce mai bine în rândul populaţiei generale, devenind din ce în ce mai puţin distincţi din punct de vedere fizic, dar structura lor genetică de bază rămâne aceeaşi, iar Frăţia deţine fişe genetice care precizează cine are această structură genetică şi cine nu. În cartea lor Geniul celor puţini, Christian şi Barbara O’Brien afirmă că, dacă Anunnaki s-au încrucişat cu oamenii acum câteva sute de mii de ani, iar apoi din nou acum 30.000 de ani, rezultatul celei de-a doua încrucişări ar fi o structură genetică în proporţie de 75% Anunnaki şi 25% umană. Personal, înclin să cred că a mai existat o încrucişare mai recentă, după potopul provocat de Venus, acum 7000 de ani.

Desigur, aceste linii genealogice trebuie să aibă o structură genetică încă şi mai înclinată către cea reptiliană. Din rândul acesteia fac parte familiile care conduc lumea la ora actuală şi ea este cea care le permite membrilor lor să îşi schimbe forma între reptile şi oameni, după cum doresc. Între altele, aceşti oameni au capacitatea de a produce o stare hipnotică extrem de puternică, la fel ca un şarpe care îşi hipnotizează prada, şi cred că de aici se trage legenda deochiului. Aceasta este explicaţia reală a

obsesiei faţă de păstrarea purităţii sângelui, pe care o au familiile cu „sânge albastru” şi progeniturile lor. Încă din cele mai vechi timpuri, moştenitorii familiilor cu sânge albastru nu au acceptat să se însoare decât cu surori vitrege şi verişoare, exact aşa cum procedau Anunnaki, conform Tăbliţelor Sumeriene. Se pare că gena cea mai importantă se transmite pe linie feminină; de aceea, alegerea partenerei a fost întotdeauna vitală pentru aceşti hibrizi.
Este foarte important faptul că linia genealogică a „regelui-şarpe” a apărut în Iran, căci aceasta este regiunea (împreună cu Kurdistanul, Armenia, Turcia şi Munţii Caucaz) din care s-au răspândit aceste linii regale în întreaga lume. Un rus, cunoscător din interior al Frăţiei, mi-a spus că a existat un vortex masiv, un fel de poartă inter-dimensională în Munţii Caucaz, prin care au intrat în dimensiunea noastră aceşti extratereştri. Această ipoteza ar explica foarte multe lucruri. Numele de Iran provine din mai vechiul Airy-ana sau Air-an, care înseamnă „Ţinutul Arienilor”. Chiar şi astăzi, în Kurdistan există două rase distincte, una măslinie, de înălţime medie şi cu ochi închişi la culoare şi alta mult mai înaltă, cu oameni albi, mulţi dintre ei cu ochi albaştri. Deloc întâmplător, naziştii au considerat că aceste trăsături corespund „rasei superioare” sau „rasei stăpânilor”, căci cunoşteau conexiunea şi istoria reptilienilor. În cartea sa Din cenuşa îngerilor, Andrew Collins prezintă dovezi copleşitoare care atestă faptul că Gradina Paradisului (Edenul) a existat în munţii înalţi din această regiune (Iran-Kurdistan) şi, după cum ştim, unul din personajele centrale ale legendei acestei grădini este şarpele. De altfel, iranienii îşi numeau regii Mar, care înseamnă „şarpe” în limba persană. Să existe oare o conexiune inclusiv între Mar-te şi şarpe?

Regii Iranului mai erau cunoscuţi şi sub numele de „descendenţii dragonului”. Personal, nu am nici o îndoială că reptilienii draconieni s-au încrucişat cu oamenii din rasa albă, dând naştere unor hibrizi. De altfel, există foarte mulţi oameni, inclusiv la ora actuală, care pretind că s-au încrucişat cu reptilienii. În jurul anului 2200 î.Ch., în Egipt a fost fondată de către preoţii din Mendes Casa Regală a Dragonului. Tradiţia s-a păstrat până astăzi, 4000 de ani mai târziu, sub forma Curţii Regale şi Imperiale a Suveranităţii Dragonului, al cărui sediu modern se află în Marea Britanie. Unii oameni numesc această organizaţie secretă Frăţia Şarpelui. Primii regi ai Sumerului, ai Egiptului, iar mai târziu ai Israelului erau unşi în timpul ceremoniei încoronării cu „grăsimea Dragonului”, care era de fapt grăsime de crocodil (considerat animal sacru în acele vremuri). Crocodilul era numit în Egipt messeh, de unde provine termenul ebraic „Messia”, care înseamnă chiar „cel uns”. Regii acestei linii succesorale erau numiţi Dragoni. Tot acest simbolism se leagă de faptul că aceste familii regale erau urmaşe ale hibrizilor reptilo-umani. Dacă mai multe regate se asociau pentru o bătălie împotriva unui duşman comun, ele îşi alegeau un rege al regilor, cunoscut sub numele de Marele Dragon sau… Draco. Faimosul titlu celtic de Pendragon nu reprezintă decât o variantă a acestei tradiţii. Însuşi cuvântulkingship (regalitate) provine din rădăcina kin (de acelaşi sânge), de unde s-a născut mai întâi kinship, adică înrudit genetic, iar apoi kingship. Pentru a evidenţia şi mai puternic această teză a înrudirii caselor regale cu reptilienii, menţionez că termenul egiptean pentru crocodil (messeh-ul sacru) era… Draco. El a devenit un simbol al Terapeuţilor Egipteni, o grupare al cărei echivalent în Israel au fost esenienii. Dinastia regală merovingiană a Fran'ei a avut un simbol asemănător: şarpele marin Bistea Neptunis. Ce mai, vorbim de acelaşi trib! De altfel, există o imagine veche a unui zeu egiptean pe peretele templului din Saqquara. Acesta are o formă neumană, reptiliană, şi este înzestrat cu aripi.

Nici în epoca noastră nu lipsesc relatările despre fiinţe blonde cu ochi albaştri şi cu privirea ca de laser. O prietenă din America mi-a povestit o experienţă care i s-a întâmplat tatălui ei pe la începutul anilor ‘70. La acea vreme, familia acestuia locuia în Turcia, iar el lucra la un post de ascultare al Serviciului de Contraspionaj American. Într-o noapte, s-a întors acasă într-o stare groaznică. Întrebat ce s-a întâmplat, tot ce a făcut a fost să murmure câteva cuvinte: “Lumea în care trăim nu e ce pare a fi”. Deşi nu era băutor, a cerut un whisky, apoi încă unul. Când s-a mai relaxat, i-a povestit fiicei sale o conversaţie pe care a avut-o cu un pilot staţionat la o bază din Turcia. Pilotul i-a povestit că zbura pe deasupra Polului Nord, când, dintr-o dată, i s-au oprit motoarele şi toate sistemele electrice s-au blocat.

Avionul a început să se prăbuşească, dar, spre uimirea lui, în muntele de sub el a apărut o deschizătură, în care avionul a intrat lin, fără să se strivească de sol. A urmat apoi o scenă demnă de un film cu James Bond. Pilotul a ieşit din avion întrebându-se ce naiba se petrece şi a fost întâmpinat de nişte oameni blonzi, foarte înalţi, cu pielea „de culoarea perlelor" şi ochii „albăstrui-mov", care păreau să aibă un fel de electricitate. Privirile lor scânteiau ca ni;te lasere. Purtau cu toţii halate albe (întâmplător sau nu, aceasta este forma sub care este prezentat zeul sud-american Quetzalcoatl), pe deasupra cărora atârna un lănţişor cu un medalion în formă de Cruce Malteză. Deşi memoria pilotului nu a înregistrat prea multe informaţii după prima întâlnire cu acei oameni cu „priviri scăpărătoare", îşi mai amintea totuşi că a fost dus într-o camera în care un grup din aceste fiinţe erau aşezate în jurul unei mese de conferinţă. În final, a fost dus înapoi la avionul său, care s-a înălţat vertical deasupra muntelui, după care motoarele şi instalaţiile electrice au pornit din nou.

După ce aţi citit această descriere făcută de un pilot al Statelor Unite din zilele noastre, vă invit să citiţi felul în care îi descrie pe Privitori Cartea lui Enoch: „şi în faţa ochilor mei au apărut doi oameni foarte înalţi, aşa cum nu am mai văzut vreodată pe pământ. Feţele lor străluceau la fel ca soarele, iar ochii ardeau ca nişte felinare. Mâinile lor erau mai strălucitoare ca zăpada". Imaginea corespunde şi descrierilor din vechime referitoare la „zei", care erau numiţi „cei strălucitori". Cu siguranţă, istoria acestei planete arată cu totul altfel decât o cunoaştem noi şi chiar în zilele noastre se petrec lucruri pe care marea majoritate a oamenilor nu le-ar crede niciodată. În interiorul şi în jurul pământului operează nu una, ci mai multe rase extraterestre, şi nu doar din această dimensiune, ci şi din altele. Persoanele răpite şi cercetătorii fenomenului OZN susţin că printre extratereştrii care interacţionează cu oamenii se numără cei veniţi din Orion şi din Pleiade. Din câte mi-au povestit contactele mele din interiorul Frăţiei, care i-au putut vedea pe extratereştri, cei din Orion reprezintă o rasă frumoasă dar foarte crudă, care are un fel de alianţă cu reptilienii. În timp, am căpătat convingerea că îngerii de care vorbeşte Biblia nu erau altceva decât Privitori, reptilieni înaripaţi sau nu. Însuşii termenul de „fii ai zeilor" este tradus în Septuagint (varianta greacă a Vechiului Testament) prin cuvântul angelos = îngeri. Din cercetările mele, rezultă că există mai multe facţiuni ale reptilienilor: unele care au o atitudine pozitivă faţă de oameni şi altele care nu doresc decât să domine şi să controleze planeta. Ambele au devenit cunoscute sub numele de Privitori sau îngeri (cei din a doua categorie fiind îngeri căzuţi). Nu este exclus ca legenda Sfântului Mihail care a alungat balaurul (dragonul) de pe pământ înaintea bătăliei finale şi cea a Sfântului George care a învins balaurul să fie legate de conflictul de lungă durată dintre adevăraţii marţieni albi şi reptilienii Anunnaki. Sfântul Mihail şi Sfântul George sunt doi eroi fenicieni, proveniţi exact din regiunea în care şi-au început Anunnaki programul de încrucişare genetică şi unde au operat multă vreme deschis, ca reptilieni. În ultima carte a Bibliei, Cartea Revelaţiei (Apocalipsa), conexiunea dintre Satan şi şarpe este făcuta explicit: „şi marele balaur a fost alungat, şarpele din vechime numit Diavol şi Satan, amagitorul întregii lumi; el a fost alungat pe pământ şi îngerii săi au fost alungaţi împreuna cu el … şi el a prins balaurul, şarpele din vechime care este Diavolul sau Satan, şi l-a izgonit pentru o mie de ani, aruncându-l în abis, unde l-a închis sub un lacăt greu, ca să nu mai amăgească naţiile pământului".

Într-un fragment din Manuscrisele de la Marea Moartă, tradus de savantul evreu Robert Eisenman, există o descriere a unui privitor pe nume Belial (Bel), numit Prinţul Întunericului şi Regele Răului. Acesta este descris ca având o înfăţişare înspăimântătoare, ca un şarpe cu faţă de viperă. În tradiţia ebraică, una din grupările angelice cele mai pure sunt Serafimii sau „şerpii aprigi", iar descrierea Privitorilor se apropie destul de mult de cea a şerpilor. Tradiţia persană vorbeşte la rândul ei despre o fiinţă pe care o descrie astfel: „şarpele din vechime umblând pe două picioare". Exact această expresie apare în mod repetat şi în Cartea lui Enoch. Dacă ţinem cont de faptul că rasa regală draconiană este descrisă ca având o înălţime de până la patru metri, cu pielea extrem de albă, „mai albă că zăpada", descoperim aceeaşi imagine ca şi cea a copiilor gigantici descrişi în Cartea lui Enoch (şi nu numai) ca

fiind hibrizi rezultaţi din încrucişarea oamenilor cu Privitorii. Copilul-hibrid descris în Cartea lui Enoch era chiar Noe.
Dacă acest lucru este adevărat, toate popoarele care pretind că descind din Noe sunt de fapt urmaşe ale reptilienilor Anunnaki. În mitologia ebraică, Nefilimii sunt numiţi awwim, termen care înseamnă ruinători sau şerpi. În Manuscrisele de la Marea Moartă se spune că Noe arăta precum „copiii îngerilor [căzuţi] din ceruri", a căror concepţie se datora Privitorilor şi Nefilimilor. În tradiţia ebraică, Eva este considerată mama ancestrală a Nefilimilor, fiind asociată cu cuvintele ebraice care înseamnă viaţă şi şarpe. În mitul Genezei din Vechiul Testament, Eva a fost tentata să muşte din fructul interzis de către un şarpe. Din capitolul 69 din Cartea lui Enoch aflăm că printre Privitorii care le-au revelat secrete ascunse oamenilor s-a numărat şi Gadreel, îngerul căzut care a tentat-o pe Eva. Cartea lui Enoch a fost dezavuată de Biserica Catolică, care nu a fost de acord cu credinţa primilor creştini în existenţa unor îngeri în carne şi oase şi a unor îngeri căzuţi care s-au încrucişat cu fiicele oamenilor. În realitate, scopul acestei dezavuări era să nu permită maselor să înţeleagă adevărul. Pe de altă parte, francmasonii, care controlează la ora actuala Biserica Catolică (împreună cu alte organizaţii ale Frăţiei), l-au considerat întotdeauna pe Enoch unul din fondatorii lor legendari. Chiar şi numele de Enoch înseamnă „iniţiat".

Tema îngerilor căzuţi, care transmit secrete umanităţii, apare atât în Cartea lui Enoch, cât şi în numeroase alte lucrări. Printre aceşti revelatori de secrete, se numără Azazel, care i-a învăţat pe oameni arta prelucrării metalelor, şi Shemyaza, cel care i-a învăţat artele magice. Aceste legende au stat la baza multor eroi care au apărut mai târziu, cel mai celebru fiind semizeul grec Prometeu, care a furat focul (cunoaşterea) de la zei şi l-a dăruit oamenilor (dar numai unei elite). În Centrul Rockefeller din New York se află, deloc întâmplător, o statuie din aur a lui Prometeu. Rockefeller-ii sunt reptilieni pur-sânge, deci cunosc semnificaţia plenară şi ascunsă a legendei lui Prometeu. În treacăt fie spus, Privitorul numit Azazel stă la originea capului de ţap folosit în ritualurile satanice, dar şi a expresiei „ţap ispăşitor". În Cartea Leviticului se spune că izraeliţii obişnuiau să sacrifice doi ţapi de Yom Kippur, Ziua Ispăşirii. Unul îi era oferit lui Dumnezeu, iar celalalt lui Azazel. Preotul îşi punea ambele palme pe capul ţapului consacrat lui Azazel şi mărturisea păcatele oamenilor. Ţapul era dus apoi în sălbăticie şi aruncat de pe o stâncă, simbolizându-l astfel pe îngerul căzut Azazel, despre care se credea că este înlănţuit în sălbăticie – „abisul" din Cartea Revelaţiei. După părerea mea, acest „abis" este situat în regiunea inferioară a celei de-a 4-a dimensiuni. De aici s-a născut vechea temă a ţapului ispăşitor, simbolizată într-un fel de povestea lui Iisus. Capul de ţap al lui Azazel e simbolizat prin pentagrama inversată a sataniştilor.

Detaliile acestor teme rămân să fie elucidate, căci mai sunt încă numeroase informaţii ascunse. Eu însumi am o serie de întrebări la care caut răspunsuri. Un lucru este însă cert: există câteva teme recurente – cea a raselor extraterestre care au vizitat acum mii de ani pământul din motive diferite, şi cea a încrucişării lor cu oamenii, care a dat naştere diferitelor rase actuale. În trecutul îndepărtat au existat civilizaţii extrem de avansate din punct de vedere tehnologic, fondate pe cunoaşterea extraterestră, perioadă pe care strămoşii noştri o numeau Epoca de Aur. Acum 450.000 de ani au sosit pe pământ Anunnaki, o rasă reptiliană condusă de draconienii înaripaţi şi albinoşi. Aceştia au încercat să preia controlul asupra planetei. Este aproape sigur că la vremea respectivă ei ocupaseră şi controlau deja planeta Marte. Mult timp, Anunnaki şi-au arătat adevărata faţă, cea de reptilieni, până când, dintr-un motiv sau altul (posibil din cauza ostilităţii altor rase extraterestre sau a oamenilor), s-au decis să treacă sub acoperire. Altfel spus, şi-au propus să cucerească planeta chiar sub înfăţişarea de oameni. Acest plan a inclus un program de încrucişare, care a dat naştere unor linii genealogice hibride, prin intermediul cărora puteau opera din regiunea inferioară a celei de-a 4-a dimensiuni. Reptilienii din cea de-a 4-a dimensiune îşi poartă înfăţişarea umană ca pe o haină genetică. Atunci când corpul fizic moare, ei se mută în altul, continuând să implementeze Agenda în timpul unei alte generaţii. Este ca şi cum ar purta şi ar schimba între ele mai multe costume spaţiale. Oamenii cu proprietăţi extrasenzoriale

văd aceste creaturi sub forma unor reptilieni ascunşi în trupuri de oameni. Pentru a putea face acest lucru, au nevoie de trupuri cu trăsături genetice puternic reptiliene, motiv pentru care anumite familii ajung întotdeauna la putere. Ceilalţi reptilieni umani, cu sângele mai puţin pur, sunt posedaţi de o conştiinţă reptiliană din cea de-a 4-a dimensiune şi sunt văzuţi de persoanele cu proprietăţi extrasenzoriale ca nişte fiinţe umane, peste care se suprapune imaginea unui reptilian. Această posedare este cu atât mai uşoară, cu cât structura genetică a omului posedat conţine mai multe gene de reptilieni. Aşa se explică de ce Frăţia este atât de preocupată de fişele genetice ale membrilor săi, pe care le înregistrează până în cele mai mici detalii. În acest fel, ei ştiu care oameni pot fi posedaţi mai uşor decât alţii. Pe de altă parte, reptilienii încearcă să influenţeze întreaga umanitate prin stimularea activităţii specifice creierului reptilian (partea primitivă a creierului), respectiv: gândirea ierarhică, agresivitatea, conflictul, diviziunea, lipsa compasiunii şi nevoia de ritualuri. Atunci când spun ritualuri, nu mă refer numai la ceremoniile satanice sau de altă natură. Există tot felul de manifestări ale acestei nevoi, inclusiv repetarea aceluiaşi tip de comportament, zi de zi, săptămână de săptămână.

Reptilienii s-au folosit de rasa albă ca principal instrument pentru cucerirea puterii globale, dar s-au încrucişat şi cu celelalte rase, inclusiv cu chinezii, japonezii, arabii şi evreii. În acest fel, ei pot controla oameni şi organizaţii aparent fără nici o legătură. Multe din poziţiile de vârf ale puterii mondiale sunt ocupate la ora actuală de reptilieni cu drepturi depline (extratereştri), care şi-au asumat o faţă umană, în timp ce majoritatea oamenilor nu au nici cea mai mică idee. Atunci când privim la televizor, vedem de multe ori oameni diferiţi, care ocupă poziţii diferite, dar care ajung la aceleaşi concluzii şi sunt de acord cu aceleaşi politici. Evident, aceste dezbateri par cât se poate de deschise şi de democratice. Dar dacă forţa care îi controlează pe toţi este aceeaşi? Ar însemna că ne aflăm în plină dictatură. Cum am putea face deosebirea, dacă nu cunoaştem adevărul? Aceasta este lumea în care trăim, condusă de reptilieni în formă umană şi de familii de hibrizi create şi infiltrate de ei.

Cartea lui Enoch susţine că oamenii născuţi din sânge de Nefilim (hibrizii reptilo-umani) sunt predestinaţi, din cauza spiritului lor ancestral, „distrugerii, oprimării, atacurilor, războaielor şi ruinării eforturilor oamenilor de pe pământ". Altfel spus, corpurile lor pot fi posedate de „spiritul lor ancestral", respectiv de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a 4-a dimensiuni. În SUA există o organizaţie numita Fiii lui Jared (după numele tatălui lui Enoch). Membrii ei solicită declanşarea unui „război implacabil" împotriva descendenţilor Privitorilor, „care au dominat dintotdeauna umanitatea, din poziţiile lor de faraoni, regi şi dictatori". În revista lor, Avocatul jaredit, ei îi condamna pe Privitori, pe care îi numesc „super-gangsteri, o mafie celestă care guvernează lumea". Mulţi oameni m-au întrebat cum este posibil ca membrii Elitei Frăţiei să verse atât de mult sânge, să provoace atâtea distrugeri şi suferinţă, fără să arate nici o emoţie. Se pare că cel puţin o parte din genetica reptiliană nu le permite acestora să simtă emoţiile la fel că oamenii de rând. În schimb, îi predispune la cruzime. Această imagine corespunde perfect unor personaje precum George Bush, Henry Kissinger sau David Rockefeller, lucru care nu este de mirare, căci aceştia nu sunt decât exemple de reptilieni aflaţi la lucru în sfera umană.

Lucrurile pe care le-am dezvăluit în acest capitol îi vor uimi probabil până şi pe simpatizanţii care mi-au citit cărţile anterioare. Îi înţeleg, dar o experienţă vastă (şi uneori extremă) m-a învăţat să-mi urmez cursul vieţii şi să mă las dus de el oriunde m-ar duce. Atunci când simt ritmul vieţii, încep să dansez. Atunci când îmi vorbeşte, îl ascult. Mă îndrept acolo unde mă duce muzica vieţii, oricât de incredibilă ar părea destinaţia şi indiferent de consecinţele pe care le-ar putea avea asupra vieţii mele personale. Celor care nu au încercat încă acest lucru, nu le pot spune decât că ar rămâne uimiţi în ce aventură se transformă subit viaţa, la ce cunoaştere îşi dă acces atunci când te laşi dus de val şi renunţi să te mai războieşti cu ea, de teamă să nu pari diferit de marea majoritate. Cei mai mulţi oameni nu îndrăznesc să o apuce pe această cale din cauza minţii lor, care se opune ieşirii în afara convenţiilor general acceptate. Altfel spus, aceste persoane se tem de ce-ar putea spune sau crede despre ei ceilalţi. Cum am

putea avea însă acces la inimaginabil, dacă nu învăţăm să gândim în termeni inimaginabili? Putem spune oare că ştim totul, că nu mai există nimic de descoperit? Cu siguranţă, mai există destule lucruri care ne sunt necunoscute. Noi nu cunoaştem decât o mică parte din imaginea de ansamblu. Şi care a fost forţa care ne-a adus până la actualul stadiu al cunoaşterii noastre? Au fost acei oameni care au îndrăznit să iasă în afara şabloanelor unanim acceptate ale epocii lor, gândind în termeni inimaginabili. Fără aceşti oameni, rasa umană nu ar fi putut evolua; nu ar fi făcut decât să se învârtească în cerc, trăind într-o închisoare perpetuă a minţii. Nu sunt departe vremurile în care se spunea: Oamenii să zboare? Ridicol! Să călătorească cu o viteză mai mare decât cea a sunetului? Absurd! Să creeze copii în eprubetă şi să cloneze specii de animale şi chiar oameni? Imposibil! Şi totuşi, toate aceste lucruri au devenit posibile datorită celor care au avut curajul să gândească ceea ce era de negândit, în timp ce masele îşi băteau joc de ei. Încercaţi şi dumneavoastră acest lucru, înainte de a uita complet că există şi această posibilitate. Gândiţi dincolo de limitele realităţii impuse de alţii. Refuzul de a face acest lucru este închisoarea supremă, stagnarea mentală şi emoţională, care permite controlul suprem. Pe scurt, este chiar maniera în care am fost controlaţi de când a început acest joc.

F I N E